

Seria un roure

tindria les branques a punt per si algun ocell ferit volgués fer-hi parada

Trencar aquest desencert,
comença en un mateix.
Tornem a les arrels
dels somnis que ens van veure néixer.

Tornarem, Lax'n'busto.

Foto: Amanda Tipton

Què ets? Un pi esquifit d'aquells del parc del Condís? Que no aguanten res? D'aquells que estan podant cada dos per tres?

No, li contestava murmurant. Arronsant les espatlles com dient potser sí. Però ma mare no em veia, que era aquells dies que ens trucàvem al vespre. I quan ella acaba la seva teoria, (quin mèrit, el d'improvisar històries per salvar-me), li deia: tens raó. I les cabòries, (les xorrades), se n'anaven perquè m'imaginava plantada en algun lloc amb arrels. I escorça. Preparada, ingènua de mi, per tot.

Si fos un arbre, m'agradaria ser un roure. Robust. Fort. Amb aquell aplom i aquella presència. Que enmig d'una muntanya no tingués por del març; ni del vent que xiula i ho arrassa tot; ni del llamp que t'apunta, sense que ho sàpigues, des del cel. I, pam, dispara, et despulla i fes-t'ho com

puguís.

I després de tot, obriria els braços a la primavera i tindria les branques a punt per si algun ocell ferit volgués fer-hi parada. O un niu que li servís de casa. O un racó on pogués aprendre a volar amb les ales trencades.

Seria un roure. Què et sembla, mama? Però deixa'm que ara, per un moment, sigui una fulla que tremola enmig del juny.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=O4YJ30vEY8U>